

Andreas HAMMERSCHMIDT (1611/12-1675):
Die Kunst des Küssens

Nirgends hin, als auf den Mund:
Da sinkts in des Herzen Grund.
Nicht zu frei, nicht zu gezwungen,
Nicht mit gar zu faulen Zungen.

Nicht zu wenig, nicht zu viel:
Beides wird sonst Kinderspiel.
Nicht zu laut und nicht zu leise:
Bei der Maß' ist rechte Weise.

Nicht zu nahe, nicht zu weit:
Dies macht Kummer, jenes Leid.
Nicht zu langsam, nicht zu schnelle,
Nicht ohn' Unterschied der Stelle.

Nicht zu harte, nicht zu weich,
Bald zugleich, bald nicht zugleich.
Nicht zu trocken, nicht zu feuchte,
Wie Adonis Venus reichte.

Halb gebissen, halb gehaucht,
Halb die Lippen eingetaucht,
Nicht ohn Unterschied der Zeiten,
Mehr alleine denn bei Leuten.

Küsse nun ein jedermann,
Wie er weiß, will, soll und kann!
Ich nur und die Liebste wissen,
Wie wir uns recht sollen küssen.

Andreas HAMMERSCHMIDT (1611/12-1675):
A csók művészete

Sehová máshová, csak a szájra:
ott merül le a szív mélyére.
Ne túl szabadon, ne túl kényszeredetten,
ne túlságosan rest nyelvvel.

Ne túl keveset, ne túl sokat:
különben mindkettő gyermekjáték.
Ne túl hangosan és ne túl halkán:
a helyes mód a mértékletesség.

Ne túl közel, ne túl távol,
ez bánatot okoz, az szenvedést.
Ne túl lassan, ne túl gyorsan,
Ne mindig ugyanott.

Ne túl keményen, ne túl lágyan,
hol egyszerre, hol nem egyszerre.
Ne túl szárazon, ne túl nedvesen,
úgy, amint Adonisz Vénusznak adta.

Félig harapva, félig lehelve,
félig az ajkakban elmerülve,
Ne az időzítés különbsége nélkül,
inkább kettesben, mint társaságban.

Mindenki csókoljon hát
ahogy tud, akar, kell és ahogy képes rá.
Csak én és a Kedves tudjuk,
hogyan kell jól csókolnunk egymást.

Kovács Ágnes nyersfordítása